

Anförande av Roberta Metsola, Europaparlamentets talman
Europaparlamentet, Strasbourg
16 juli 2024

Kära kollegor,
Kära européer,

Det är med ödmjukhet och plikttrogenhet som jag tar emot det fortsatta förtroende som ni har gett mig som er talman. Varje dag kommer jag att arbeta för att återgälda ert förtroende för mig och för det här parlamentet.

Det här kommer att fortsätta att vara ett parlament för alla i Europa. Tillsammans måste vi stå upp för hoppets politik, för den dröm som Europa är, för de löften som unionens pionjärer gav och som ännu inte har infriats.

Två och ett halvt år senare vill jag fortfarande att människor ska få tillbaka tron på vårt projekt och känna entusiasm för det. Tron på att vi kan göra vårt gemensamma område säkrare, rättvisare och mer jämlikt. Tron på att vi är starkare och bättre tillsammans. Tron på att vårt Europa är för alla.

Vårt Europa måste minnas, dra lärdom av tidigare kamper som utkämpats och hedra alla som stridit för de ideal som vi ibland tar för givna, för alla som fördrivits och som försvunnit, för dem som mötte stridsvagnar och kulor på vägen bort från den totalitarism som under så lång tid hade stora delar av Europa i sitt grepp, för alla som trott på något bättre och vågat drömma. Vi måste vara ett Europa som Adenauer, Mitterrand, Wałęsa, Fenech Adami, Havel, Veil, Falcone och Borsellino alla skulle vara stolta över.

Vårt Europa måste hedra dem, hedra vår gemensamma historia. Och det finns ingen plats som passar bättre för att hedra minnet av vårt förflutna och bygga vår framtid än här i Strasbourg, vid Europaparlamentets säte, denna levande symbol för försoning.

Vårt Europa måste bli tillgängligt för alla, och alla måste känna att de inte bara är en del av det utan också själva har ett ansvar. Polariseringen i våra samhällen har lett till fler politiska sammanstötningar, till och med politiskt våld, och till enkla svar som delar upp våra samhällen i ”vi” och ”dom”. Vi måste höja oss över detta nollsummespel som har utestängt människor, som avvisar människor, som göder hat och ilska i stället för att inge hopp och tro. Vi förstår att bekvämligheten med en sådan enkel politik inte kommer med några riktiga lösningar.

Det här är parlamentet som står för motsatsen. Som vill bygga upp, inte riva ner. Som inte räds att ta den svåra vägen. Som kan tala med en röst för det allmänna bästa. Som står i motsats till autokrati. Som kraftsamlar för att skydda rättsstaten. Som förstår vikten av verklig jämlikhet för

alla i Europa. Jämlikhet som inte går ut på att göra oss alla likadana, utan i stället ger alla människor samma möjlighet att nå sin fulla potential. Det handlar om jämlikhet avseende möjligheter, där våra skillnader värdesätts och där de olika språk, kulturer och historier som utmärker oss som européer ses som en styrka.

Det är tack vare den styrkan som vi kan säkerställa att de lagar som vi stiftar här fungerar för invånarna i alla byar och städer och på alla öar i vår union. Det är vi som måste se till att all vår politik fungerar, och att den fungerar väl för ungdomar och familjer såväl som för jordbrukare och industrin.

Vi har ett gemensamt ansvar för att se till att det Europa som vi lämnar efter oss är en bättre plats än den vi övertog. Och vi kommer att göra Europa till en bättre plats med hjälp av en ny säkerhets- och försvarsram som tryggar människors säkerhet och håller stånd mot de expansionistiska drömmarna hos diktatorer i vårt grannskap. Som övervinner de hybridhot som vi fortfarande står inför. Som skyddar Europa. Som värnar vårt strategiska oberoende. Som bevarar freden. Som utgår från att det hot vi står inför är högst verkligt.

Vi kommer att göra Europa till en bättre plats genom att satsa ännu mer på vår konkurrenskraft, det vill säga genom att fördjupa den inre marknaden, säkerställa arbetstillfällena av god kvalitet, ingå globala handelsavtal, fullborda bank- och kapitalmarknadsunionerna och sätta genomförbara mål för industrin. Det får Europas företag att vilja stanna kvar i Europa och gör att vi kan investera i våra ungdomar, i forskning, utbildning och kultur, i våra samhällen och i resten av världen: genom förenkling, genom att minska den byråkrati och onödiga pappersexercis som driver människor och jobb bort från Europa. De framgångar som medborgarna minns bäst är de där Europa har förenklat deras liv.

Vi kommer att göra Europa till en bättre plats genom riktiga klimatlösningar. Europa har uppnått resultat som vi kan vara stolta över, och jag är övertygad om att vi kan fortsätta att vara världsledande och hitta sätt att uppnå våra mål som alla är med på, där hållbar utveckling går hand i hand med skyddet av vår naturliga miljö och vårt naturarv. Vi kan lyckas med bägge delarna.

Vi kommer att göra Europa till en bättre plats om vi lyckas befästa Europas sociala pelare. Om vi ger människor hopp och behandlar dem med värdighet. Om pensioner och löner lever upp till förväntningarna i samhället. Vi kan inte driva utvecklingen framåt om våra ungdomar inte kan hyra – och än mindre köpa – en bostad som de kan göra till sitt hem. Bostadskrisen i Europa är överhängande och vi behöver verktyg för att ta itu med den – även på EU-nivå.

Vi kommer att göra Europa till en bättre plats om vi till slut lyckas genomföra en ordentlig migrations- och asylpolitik som omfattar nödvändig gränsförvaltning och återvändandepolitik, och som framför allt är människocentrerad. Som säkerställer att inga fler

mödrar tvingas sätta sina barn i odugliga båtar, i händerna på kriminella nätverk för människohandel. Som garanterar att Europa kan leva upp till sitt stolta historiska arv.

Vi kommer att göra Europa till en bättre plats om vi kan utnyttja de möjligheter som den digitala tidsåldern ger, som artificiell intelligens ger. Vi måste ligga steget före, och vi måste kunna dra nytta av fördelarna och kunna mildra konsekvenserna av desinformation. Vi har all kunskap i världen inom räckhåll, men människor känner sig mer ensamma än någonsin tidigare. Det visar hur viktigt det är att Europa också står för ”gemenskap”.

Vi kan inte göra Europa till en bättre plats om människor fortfarande inte kan vara vem de vill och älska vem de vill i hela Europa. Om vi inte undanröjer allt det som gör att personer med funktionsnedsättning i vår union inte har samma möjligheter i livet som alla andra. Om vi inte kan bekämpa diskrimineringen eller sätta stopp för den ökande antisemitismen och islamofobin. Om hat och våld fortsätter att vara en drivkraft för en alldeles för stor del av vår politiska debatt. Vi måste bygga ett Europa där alla känner sig hemma, där flickor som Coco från Irland är skyddade mot sina plågoandar.

Vi kan inte göra Europa till en bättre plats om så många kvinnor fortfarande inte känner sig som en del av det. Om så många kvinnor fortfarande utnyttjas, misshandlas och mördas i Europa. Om så många kvinnor fortfarande kämpar för sina rättigheter. Om så många kvinnor fortfarande tjänar mindre än män för samma arbete. Om så många kvinnor fortfarande är rädda. Det här måste också bli deras Europa.

Vi kan bygga det Europa som Simone Veil och Nicole Fontaine drömde om. Det Europa som Marie Skłodowska-Curie inte kunde dra full nytta av. Det Europa som Giulia, Pelin, Ana Vanessa, Daphne och så många fler kvinnor aldrig kommer att få uppleva. Vi kommer att göra det för dem, för alla som inte kan göra sin röst hörd och för alla som kommer efter oss.

Jag vet att vi tillsammans kommer att se till att det Europa som vi lämnar efter oss är en bättre plats än den vi övertog. Jag vet att omvärlden i det här parlamentet kommer att se en församling som försvarar rättigheter, skyddar journalister, värdesätter frihet och förstår sin roll som en ledstjärna för demokrati i hela världen.

För sjuttio år sedan sade Alcide de Gasperi: ”Strävan efter enighet löper som en röd tråd genom historien. Låt oss höja rösten, låt oss skriva, låt oss stå fast vid vår sak, låt oss aldrig stanna upp och hämta andan. Låt Europa vara det som upptar våra tankar mest.” Jag upprepar hans ord, och vi måste ha dem i åtanke under hela valperioden.

Kära vänner, vi har lärt oss att vi aldrig kan ta demokratin för given. Vi har sett hur våra europeiska värden av alldeles för många ses som ett hot. Det är en etikett som autokraterna har försett oss med, och som vi kommer att fortsätta att bära med stolthet.

Rysslands anfallskrig mot det suveräna Ukraina står fortfarande högst upp på vår dagordning. Jag reste till Kiev å parlamentets vägnar i början av kriget. Det var ett besök som gav vår församling mer kraft, synlighet och inflytande. Den här församlingen hjälpte till att rikta den politiska uppmärksamheten mot hur viktigt det är att stå vid Ukrainas sida, och människor litat på att vi kommer att se till att den uppmärksamheten fortsätter att vara den största möjliga.

Vi kommer att uppmanas att göra mer och vi måste vara beredda att lämna bekvämlighetszonen och göra vad som är nödvändigt. Vi gör detta eftersom Europa måste stå för frihet och fred: en verklig fred med rättvisa, värdighet och frihet. För i Europa vet vi hur vi kan överbrygga klyftor som är till synes omöjliga att överbrygga.

Det här måste också vara den vägledande filosofin i vår reaktion på konflikten i Mellanöstern, där vi även i krigets dimma måste fortsätta att vara mänsklighetens röst och verka för ett slut på den våldsspiral som sträcker sig över generationer, för en tvåstatslösning, för en varaktig fred och för att de gisslan som fortfarande hålls blir släppta.

Det är den uppgiften som vi måste ha i åtanke när vi konstaterar att det sorgligt nog är femtio år sedan Cypern på ett konstlat sätt delades. Vi måste vara den generation som hittar en väg framåt inom ramen för FN-planen. Vi måste till slut stänga detta mörka kapitel i Europas historia med en hållbar lösning, i enlighet med säkerhetsrådets resolutioner och våra europeiska värden.

Det är det här försvaret av mänskligheten i stort som gör att vi står sida vid sida med kvinnorna i Afghanistan, som lever under fasansfulla omständigheter, med flickorna och studenterna på gatorna i Iran, med Svjatlana Tsichanouskaja, de orättfärdigt fängslade och rörelsen för ett fritt och demokratiskt Belarus, med de modiga yazidiska flickor som fortfarande kämpar, med Julija Navalnaja, som inte låter sig kuvas, med alla runt om i världen som fortsätter att trotsa all tårgas som används mot dem när de låter EU-flaggan vaja högt.

Det här är vad Europa betyder runt om i världen. Det här är det parlament som världen ser – det parlament vi alla är så stolta över att vara en del av. Det här är den parlamentariska diplomati som kommer att vara avgörande när vi försvarar multilateralismen och förbereder oss för utvidgningen av Europeiska unionen. Människor söker sig närmare oss i Ukraina, Moldavien och Georgien, och på västra Balkan har man nekats framsteg alltför länge, så vi måste vara redo att sträcka ut Europas hand i takt med att dessa länder följer sin egen meritbaserade bana i linje med de nödvändiga kriterierna. Vi måste vara redo för denna nya värld och denna nya verklighet. Och tillsammans kommer vi att vara redo.

Kollegor, när vi förnyar vårt engagemang för Europa får vi – som det stora europeiska helgonet från Kraków, Karol Wojtyła, skulle ha sagt – ”inte vara rädda”. Inte rädda för att möta autokraterna. Inte rädda för att infria vårt löfte. Inte rädda för att stå upp för Europa. Inte rädda för att fortsätta att bygga en union som fungerar för oss alla.

År 2016 skrev Jonathan Sacks: ”Hoppets politik är inom räckhåll. Men för att den ska vara möjlig måste vi hitta sätt att stärka familjer och gemenskaper, skapa en kultur av gemensamt ansvar och stå fast vid en ekonomi som bygger på det allmänna bästa. Det handlar inte längre om partipolitik. Det handlar om att fortsätta att leva i den frihet som väst kämpade för så länge och så hårt. Vi måste skapa ett övertygande narrativ om hopp som riktar sig till oss alla, inte en del av oss, och det är dags att börja nu.”

Kära vänner, vi kan återta kontrollen över narrativet om vår betydelsefulla union. Vi kan inspirera nya generationer av européer. För Europa är hopp. Europa är tro. Europa handlar om oss alla. Europa är och förblir svaret.

Vive l'Europe!